

Ken Hood
DEMONO KARDAS
Mokslinis fantastinis romanas

Keisti vėjai papūtė virš Senosios Škotijos kalnų bei ežerų. Ir sukilo visokiausi gaivalai, o dvasios ir demonai ėmė skverbtis į žmonių kūnus. Jaunasis Tobis Streindžersonas tapo kliuviniu visiems, turintiems bent kokią valdžią. Todėl jį puolė persekioti ir karalius burtininkas, ir juodieji demonai, ir pati pavojingiausia gražuolė Valda - kerėtoja su dieviškai dailiu veidu, bet juoda kaip pragaro derva siela...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
348 tomas. Serija įkurta 1990m.

Ken Hood - DEMON SWORD

Copyright © by Ken Hood, 1995

Cover art copyright © by Keith Parkinson, 2003

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2005

Elektroninė versija Knygute.lt, 2011

Kitą rytą mes išvažiuojame iš Fort Viljamo. Kelias vedė Loch Lomondo pakrante, kur vienas pačių įžymiausių pasaulio kalnų masyvų nuolat slapstėsi po triukšmingo krioklio uždanga... Kai pasiekėme Strat Filaną, oras truputį pasitaisė. Nesikeldami iš įprastų vietų salone, nuoširdžiai žavėjomės vaizdingais mažos Lokio pilies griuvėsiais, stūksančiais Lokio slėnio prieigose.

Viso labo viena seno kelio mylia - ir jūs jau prie Longdirko monumento, tačiau posūkį jo link derėtų pažymėti gerėliau. Ko gero, daugybė turistų pražiopsojo šį posūkį taip ir nesužinoję, jog be dėmesio paliko vienintelę vietą, kuria gali didžiutis čionykščiai gyventojai, - paties įžymiausio šios žemės sūnaus gimtinę. Vienintelio įžymaus sūnaus... Turistinio sezono metu muziejus bei suvenyrų parduotuvėlė veikia nuo dešimtos iki šešioliktos valandos.

Nė vienas pasaulio kalendorius, nė viena atvirutė neperteiks šių visų vėjų pučiamų kalvų tuštumos bei vienatvės. Sunku įsivaizduoti, jog Longdirko laikais, kai didieji nūdienos miestai, įskaitant ir triukšmingą Glazgą, tebuvo menki kaimeliai, Hailendas

visoje Europoje garsėjo sumaniausias kariais. O dabar vien beformės akmenų krūvos šlaituose bežymi vietas, kur kadaise stovėjo jų būstai...

Janas Flintas

“Kelionė po Vakarų Škotiją”

PIRMA DALIS

DIENA GYVENIME

1

- Ei tu, išpera!

Balsas, kuriame skardėjo iššūkis, pasigirdo kažin kur už Tobio Streindžersono nugaros. Šis neatsigrėžė. Dešinė koja instinktyviai virptelėjo, tačiau žygūnas susitvardė ir, nelėtindamas žingsnio, toliau traukė dulkėtu keliu.

- Aš tau sakau, išpera!

Regis, šaukė Vikas Rūkytojas. Palei duris liežuvažiančios moterys atsigrėžė į riksmą, daržuose triūšiantys vyrai išsitiesė pasižiūrėti. Du jaunikliai, mindžikuojantys priešaky, taip pat žvelgė ten link - vaipydamiesi, plačiai išskėtę kojas ir susidėję ant krūtinės rankas. Vadinas, susirėmimas planuotas, ir šiame spektaklyje jiems skirtas anaip tol ne menkiausias vaidmuo.

Rinktis nebuvo iš ko. Tobisėjo nestabčiodamas, mąstydamas, kiekgi jų bus. Beje, koks skirtumas? Kad ir kaip ten būtų, pakankamai, norint įvykdyti tą, ką jie ketina įvykdyti. Paskui vaikas prisiminė šįryt girdėtą senolės Nen

perspėjimą, ir nugara nusruveno šiurpuliai. Ši nelaimė išpranašauta.

- Na, išpera? Ar tu mane girdi, benkarte?

Jokios abejonės - šaukė storulis Vikas Rūkytojas. Tiedu - priešaky, prie puodžiaus namo - Nilas Baivudas ir Vilis Beinas, vadinasi, spektaklyje dalyvauja Briusas Bernsaidas ir Rėjus Mėsininkas, o gal ir dar keli vaikinai, kuriuos ne sykį matė šitoje kompanijoje. Dabar slėnyje liko ne tiek jau daug jaunų vyrų.

Ryto vėjas buvo žvarbus ir šaltas, ir visgi Tobis suprakaitavo. Visą rytą, kol jisai dirbo įprastus ūkio darbus, senoji Nen be atvangos kabinėjosi ir apskritai painiojosi po kojom. Tad į pilį teko bėgte, o iš ten stiuardas Briusas pasiuntė jį atgalios į Tindrumą, ir Tobiui vėlei teko bėgti, nes lerdo pavedimus privalu vykdyti bėgte. Kaipgi nesuprakaituosi, juolab su tokiu sunkiu pledu!

Ir ką gi jis turėtų daryti dabar - paaiškinti: "Aš suprakaitavau, nes visą kelią bėgau, tad prašau nemanyti, jog pabūgau"?

- Išpera! Tu ką, apkurtai, netikša?

Net pro vėjo kauksmą išgirdo balse skambantį grasinimą. Atrodė, jog įprastas kaimo šurmulyš nutyko - žmonės metė darbus ir įsi-

klausė. Nebekaušėjo audėjų staklės, kalvėje nutilo metalo žvangesys, nedunksėjo akmen-tašio kūjis. Tik kažkur tolumoje amsėjo šuo, klegėjo žąsys, iš mokyklos sklido nedarnus vaikiškų balsiukų choras, prodainiu kartojojantis pamoką, bei grumėjo malūno girnos. Dar toliau, prie pilies, monotoniškai dundėjo būgnai ir mankštinosi kariai.

- Išpera! Aš į tave kreipiuos, maita!

Balsas artėjo. Tobis girdėjo, kaip akmenimis brūkši padai. Aišku, jie nusprendė sugniaužti žiedą kaip tik tuomet, kai jis susilygins su Nilu ir Viliu.

Po kojomis - vien purvas, akmenys ir žolė, gatvė nelygiu dryžiu vijosi per visą kaimą. Daržus juosė neaukštos akmeninės sienelės, už jų - tik kelias, uolos, ganyklos. Kelios dešimtys namelių, išsimėčiusių abipus upės, - štai ir visas Tindrumas. Netašyto akmens sienos, velėna dengti stogai, langai užverti medinėmis langinėmis. Niekas nepasakytų tiksliai, kur baigiasi kaimas: nameliai paprasčiausiai rikiavosi slėnyje, ropšdamiesi į kalvų šlaitus ir nykdami kažkur tolumoje. Bėgti nėra kur, pasislėpti - taip pat.

- Išdavike! Jei neatsiliepi, šaukiamas "išpera", benkarte, gal atsiliepsi į "išdaviką"?

Vikas atsidūrė vos per kelis žingsnius nuo jo ir riaumojo taip, jog, ko gero, girdėjosi visame Strat Filane. Tobis nesibijojo storulio Viko. Bi-jojo Viko ir penketo jo bičiulių. Iš galvos vis nėjo senolės Nen persergėjimas. Pastaruoju metu ji dažnai elgdavosi keistai, bet šįryt prano-ko pati save.

Senė prisliūkinu prie Tobio, šiam meldžiant Bose.

- Nejsivelk į muštynes! - kartojo ji. - Blogis artinasi link slėnio. Jei tu šiandien įsivelsi į muštynes, prasidės siaubingi dalykai! - Nen sukiojosi aplink, kol vaikas lesino vištas, ne-šiojo vandenį, skaldė malkas, žodžiu, dirbo įprastus rytinius ūkio darbus. Senoji be atvan-gos mosavo kriukiu ir nepailsdama murmėjo apie baisųjį blogį, katras pakibo viršum slėnio, ir apie tai, kad Tobis privalo laikytis atstu nuo muštynių. Kad ir ko jai priešnekėjo hobas, senu-tė baisiai nusiminė. Kai Tobis išskubėjo į pilį, Nen dar nebuvo nurimusi.

Rytą senosios žodžiai jam nepasirodė reikš-mingi - vien mintis apie muštynes šiandien atrodė absurdiška. Štai kitą savaitę, kai visas slėnis susirinks į žaidynes, tuomet jau kitas reikalas. Tada Tobiui teks ginti savo titulą - žinia, jei rasis norinčių jį užginčyti. Aišku, jisai

tikėjosi garbingos vyriškos dvikovos. Anaipol ne to, ką sumanė Vikas Rūkytojas.

- Išdavike! Išdavike! Aš į tave kreipiuos, išdavike! Sasenahiškas išpera! Nagi, atsigręžk į mane, benkarte!

Dabitiškoji Fenė Glenohi stovėjo palei savo priebutį ir plepėjo su storąja Olga Puodžiede. Abi nepritariamai grįžtelėjo į triukšmą, o Tobiiui derėjo kulniuoti būtent pro jas.

Nelėtindamas žingsnio, jisai nusiplėšė kepurę ir mandagiai nusilenkė moterims.

- Labas rytas, ponios!

Abi nususuko ir tęsė nutrauktą pokalbį. Kojos pačios nešė Tobį link Nilo ir Vilio, tarsi lapelį sraujynėje.

- Labas rytas - čia kai gretimai nėra išperų! - nesiliovė Vikas. - Kai šalimais nėra išdavikų! Ei tu, išdavike, sasenahų padlaižy!

Tai buvo netiesa, bet kaip tik dabar Tobis Streindžersonas išties nudžiugtą, išvydęs angliškus mundurus. Jis jau regėjo malūnininko namą. Priešais jį stovėjo vežimas su maišais. Būtent tą namą jam ir derėjo pasiekti, tačiau pasiekti, regis, nebuvo lemta.

Nilas su Viliu tingiai išskėtė rankas ir žengtelėjo artyn, pastodami jam kelią. Ko gero, juos

stebi jau gera pusė Tindrumo.

Jeį šiandien įsivelsi į muštynes, prasidės siaubingi dalykai.

Muštynės - ne garbingos kumštynės. Tobis buvo slėnio kumštynių čempionas, bet apie garbingą dvikovą dabar nėra ko nė svajoti. "Siaubingi dalykai" panėšėjo ne į sulaužytus kaulus, o veikia į išbadytas akis. O jisai dar manė, kad senolė Nen, tauškiančią tas nesąmones apie muštynes, ištiko vienas iš keistųjų priepuolių. Tobiui atrodė, jog hobas nesišneka su ja, kai senoji negaluoja, bet, galimas daiktas, ryte bobulė buvo sveikutėlė, kol sužinojo nelemtąją žinią. Gaila, tačiau hobas nepasakė, kaip išvengti muštynių, kurias tau taip uoliai perša.

Viskas, juokus į šalį. Nėr prasmės meiliai šypsotis ir nerūpestingai sveikintis su Nilu bei Viliu - šiaip ar taip, kai tiedu stovi ant kelio su štai šitokiomis fizionomijomis. Tobis prisiartino prie vaikinų ir staigiai šastelėjo į dešinę. Tie akimoju nėrė į tą pat pusę, ir Streindžersonas, suplevėsavęs pledo skvernais, atsigręžė į Viką Rūkytoją. Kaip ir tikėjosi, su storuliu buvo Briusas bei Rėjus, be to, jie pasikvietė ir Nilo brolių Koliną. Išvydus pastarąjį, Tobiui nusmelkė širdį.

Jei viskas apsiribotų kumštynėmis, Tobis be vargo įveiktų bet kuriuos du iš šitos kompanijos, o susistumdymas, galimas dalykas, jam suteiktų netgi šioki tokį pasitenkinimą. Visi drauge akiplėšos veikiausiai sumuštų Tobį, nors ir jis skolingas neliktų. Bet dabar kvepėjo ne vien kumščiais. Vieni muš, kiti - laikys auką, ir muštynės nesibaigs talžomojo kritimu ant žemės. Sukniubusį spardys kojomis. Galbūt pasitelks ir peilius, nors sasenahai pakardavo kiekvieną hailenderį(1), nutvertą ne tik su peiliu, bet net su tradiciniu durklu.

Prasti popieriai! Storasis Vikas - kone tokio pat ūgio, kaip ir jisai, tačiau jo sunkiose plaukuotose rankose kur kas daugiau riebalų, nei raumenų. Iš pažiūros grėsmingas, bet iš tiesų beveik nėmaž nepavojingas. Briusas su Rėjumi nuo vaikystės ką nors sekiodavo, na, suaugusiais jų ir dabar nepavadinsi. Tiesa, šiandien užpuolikų šešetas, tad vaikinukai galėjo sau leisti įžūliai, nors ir mažumą nerimastingai vypsoti.

Bet Pamišėlis Kolinus... Kolinus vyriausias iš visų: jam dvidešimt, jei ne daugiau. Kolinui ne viskas gerai su galva - pilnaties naktimis jis dobia avis. Net vaikystėje anas buvo kitoks, nei visi. Prieš dvejus metus Kolinus išėjo į ka-

ra, o kai sugrįžo iš mūšio prie Parlaino, smegenų jo makaulėje nebeliko visiškai. Dabar pamišimo iškreiptą veidą nutvieskė grėsmingas vypsniš. Kolinai nenuleido nuo Tobio akių. Rankas laikė už nugaros. Jei Vikas davė Pamišėliui Kolinui peilį, ore dvelkia žmogžudyste.

Visi šeši sustojo aplink, Tobis - vidury.

Jis sutelkė dėmesį į Storulį Viką, žaliūką, kurstytoją. Jo tėvas stačiai aptekęs pinigais! Tas matyti kad ir iš apdarų - nuo prašmatnios sagės, puošiančios kepuraite, iki batų. Net pledas ryškus; žalios ir juodos tartano spalvos dar neišblukusios, o diržo sagtis - metalinė, ne raginė ir ne kaulinė. Jis buvo baisus dabita, tasai Vikas, rūkytojo sūnus. Stovėdamas savo armijos priešaky, vaikas atrodė ryžtingas ir be galo pasitikintis savimi.

Blogis artinasi link slėnio. Jeigu tu šiandien įsivelsi į muštynes, prasidės siaubingi dalykai.

Tobis Streindžersonas buvo anaipol ne vienintelis, dirbantis anglams, tačiau vienintelis neturėjo šeimos, galinčios jį apginti. Visi žinojo, kad Tobį pradėjo visas kareivių sasenahų būrys, tad sumušti ar netgi užmušti jį būtų protesto ženklas, žinėlė sasenahams ir visiems jų parankiniams. Niekas neprisimins, kas tą padarė. "Mes nieko nematėme. Šiaip, ber-

niūkščiai susistumdė... Nejau nebūtume jų perskyrę, jei būtume žinoję...”

Jis nuleido rankas ant diržo - kad nedrebėtų. Nurijo seiles - kad nuplautų šlykštų baimės prieskonį gerklėje. Po pledu šonkauliais sruvo prakaitas.

- Tu kažin ko šaukei, Vikai?

Vikas susiraukė:

- Tai tu dar ir kurčias, ar ne, išpera?

- Pernelyg daug šneki. Dabar aš užsiėmęs. Nori mesti man iššūkį žaidynėse? - Septynetą paskutiniųjų dvikovų Tobis laimėjo. Storulį Vi-ką jis įveikė per vieną trumputį raundą.

- Tu nedalyvausi žaidynėse. Nė vienas išdavikas...

- Tikrai? Tuomet gal šįvakar prie brastos? Trys raundai? Arba be apribojimų? Man vis vien.

Vikas kreivai dėbtelėjo į likusius:

- O tu atsivesi gaują savo bičiulių sasenahų? Na, jau ne. Mes viską išsiaiškinsime čia ir dabar, išdavike!

Žiedas gniaužėsi - labai lėtai, tarsi jie mėgautųsi, atidėliodami atomazgą.

- Ką išsiaiškinsite?

- Išdavikas, išdavikas! - Pamišėlis Kolinis

kone blaškėsi priepuolyje, veidą iškreipė idiotiškas vypsniš. Demonai! Ne jau jie davė šitam puspročiui peilį?

- Vadinasi, išdavikas? - "Išperos" pravardė Tobio beveik nežeidė - šitą žymę jisai nešiojo visą gyvenimą. "Išdavikas" - visai kitas reikalas. - Ar atmeni, kaip ruošėsi į žygį, Kolinai, prieš trejus metus? Kai lerdas pakvietė Filano žmones paremti karalių Ferganą? Atmeni aną dieną, Kolinai? Aš irgi buvau tenai, Kolinai, buvau pilyje. Aš irgi norėjau traukti su Dalmalio lerdu.

Anuomet lerdas paprasčiausiai nusijuokė. Tobis tebuvo vienas iš daugybės bėusių jaunikių, mėginusių užsirašyti į armiją. Tačiau jis buvo vienas iš pačių augiausių, netgi tuomet. Lerdas jį pavadino pačiu ilgiausiu meškerykočiu slėnyje. Bet Tobis mėgino! Mėgino, tiesiog jo nepriėmė. Jis būtų galėjęs kristi mūšyje prie Parlino. Būtų galėjęs sugrįžti luošiu ar bepročiu, kaip Kolinai, tačiau išdaviku niekada nebuvo. Tobis nedirbtų anglams, jei kas kitas duotų jam darbo. Et, ką jau čia, bet kuris iš šito šešeto šokinėtų iš laimės, jeigu jiems kas pasiūlytų vietą pas sasenahus.

- Mirtis išdavikams! - išsišiepė Pamišėlis Kolinai....

